

מות התמוז

והנה-שם הנשים ישבות, מבכות את-התמוז. (יחזקאל ח')

חנוט בתכריכי תמסין תמוז יורד שאולה
וכל המבכות אותו זוכרות לו חסדים
לנער היפה הזה אשר בכל סיסטולה
פרחו מדם לבו פרגי גחלת וורדים,

אשר נמתח בעור שני בינן ובין הפרא,
אשר מותו פלח בהן כציר לפני לדה,
עד שבכין עלה כמו ענן מתוך מקטרת.
מותו היה להן גורל גרוע מבגידה.

עכשו, כשהן פורמות צמות אל מול ראי נחשת
ונשאות לגבר ויודעות – אין נחמה,
הקיץ משקף להן את כל תולדות העשק,
גרום וצהב-שנים, בראי האדמה.

מחר בעת מלאכת ארית התאנים
המתק שוב יקשר בהן את כל אשר הותר -
הטעם של העור שלו אל תפר השנים
וזכר המלקוש ברחם אל קנאת אשתר.

דותן ברום